

T a l e

ved

Pastor og Ridder Welhavens Gravfæstelse,

af

C. B r u n,

Stiftsprovst.

Saa er da den Virksomheds Bane endt, hvor paa Du, min ærbørdige Embedsbroder, og meer end 30aarige Ven, hvis Støb jeg nu fæstede til Gravens Hvile, i 27 Aar saa utrættelig vandrede. Saa har Du da med Trost og opfyldt det Kald og den Pligt, der blev Dig foreholdt med Propheten Jeremia Ord, da Du indviedes til det hellige Lære-Embed: „Du skal gaae til alt, som jeg sender dig, og alt det, som jeg siger Dig, skal du tale“. Ja! Du gik indtil Du saa godt som segnede, gik der, hvor mangen Anden skulde have frympet sig for at gaae, gik til dem, som kommer til Jngen, og til hvem saa Iaa vilde komme, og hvis Klage det blev: „Min Plage er hver Morgen nye over mig“. Du gik, og ei fordi Du maatte, men fordi Du selv vilde, gjorde det saa gjerne, gik med Liv og Sjæl, med Mod og Kraft, med Lyst og Iver, fordi det var Frihed for Din Aand, Salighed for Dit Hjerter, at gaae i Din Herres Ord, at gjøre en Evangelistes Gjerning, fordi det horte til Dine glædeste, Dine saligste Limer, at forkynde Guds

Haab til Salighed. Du taledes — hvor mangen Anden af Menneſkefrygt og Feighed ſkulle have tiet. Ei ſkulle Du behøve at rystes ved noget Stød udenfra, ved nogen Ewangslob eller Anordning, for at opfylde Dine Pligter. Nei! hvormeget af det Gode, ſom Du har virket til Berdqvæggelse for Lazari Brødre og Søſtre, for Enker og de Faderløſe, for de bundne og fængſlede, hvormeget af den Dile og Biin, Du har eſt i den Elendiges Saar, ſkulle man ikke have ſaonet, om Du ikke havde gjort Mere, end Du var pligtig at gjøre, men hvorfor ogſaa Korsdrageren, Enken og den Fængne ſulke nu da Du har forladt dem:

„Vorte er vor bedſte Ven,
„Ingen er ſom Han igjen!“

En Sandhed ſkal det ſtaa paa din Urne, hvad jeg læſer om Eſekias i 2den Kr. B. 31, 21 B.: „Og i al den „Gjerning, ſom Han begyndte i Guds Huſets Tjenefte, „og i Loven, og i Budet at ſøge ſin Gud, det gjorde han „af ſit ganſke Hjerter og ſik Lykke“. Ja! Verden ophøie nu ſine Helte ſaameget ſom den vil, men kommer det ikke fra Hjertet hvad de tale, virke, handle, ſaa ſee vi kun kalfede Grave, deilige udbortes, men indbortes fulde af døde Been. Verdens Roes og Menneſkers Biſald veier ikke op mod dette Samvittighedens Vidneſbyrd: „Jeg mener baade Gud og Menneſker vel med hvad jeg gjør, der er ingen Modſigelse mellem mit Hjerter og mine Handlinger“. Og ſaa forholdt det ſig med Dig, ved hvis Urne jeg her taler. Ærlighed var virkelig et Grundtræk i Din Caracteer, og en Midfjærheds Mand beſjelede Dig. Ei alene vilde Du alt hvad Du kunde, men Du anſtrængte Dig endog over Dine Kræfter: „Man kan være Zelot „— jeg har været for djærv, dog — det var i min Herres Tjenefte, og hvem kan vel der have udrettet former

„get“, saa led til mig Dine egne Ord, medens Taaren
glindsede i Dit Øie, da jeg saa Dage førend Din Død
saa ved Dit Øie. Jeg vil omskrive Dine Ord med Psal-
misten, naar han indfører Messias talende: „Ridstærhed
„for Herrens min Guds Huus har fortæret mig“, og
idet jeg lykønsker Dig med denne Din Samvittigheds
Stemme, kan jeg ikke andet end tilføie: I en bedre Tje-
neste kunde Din Kraft ikke være opoffret. Thi slog derfor
ogsaa Astenens Time, og Hostens Herre kaldte Dig, som
den tro Arbejder, hjem fra sin Wiingård, for at give Dig
Din Løn, en Løn Verden ikke kunde give, en uvisnelig
Kresfrands, mod hvilken den forgjængelige, som Ver-
den stattede Dig, intet har at sige. O! til Lykke med den
Krens Krone, hoormed Herren, efter hans egne Ord,
nu har hædret Dig som sin Tjener: „Vel du gode og tro
„Tjener, Du har været tro over Lidet, jeg vil sætte Dig
„over Mere, gik ind til Din Herres Glæde!“ Til Lykke
med det bedste Bisald, den bedste Tak, som han vil yde
Dig: „Jeg var syg, og Du besøgte mig, jeg var i Fænge-
„sel og Du kom til mig, thi hvad Du har gjort mod mine
„lidende Brødre, anseer jeg gjort som mod mig selv.“
Til Lykke med at have fuldendt i samme Wiingård, som
Du begyndte, skjøndt ansat førend Din Død at virke i en
anden, da Du dog maaskee ingen andensteds vilde saales-
des som her have været paa Dit rette Sted, og Gud vilde
maaskee at Du skulle leve og døe i Kredsen af de Elendige,
hvis Fader og Belgjører Du havde været. Ja! saales-
des vide vi at berolige os med Hensyn til Dig selv og Din
Bortgang, men hvad skulle vi sige til den Kreds, som
laae Dig endnu nærmere, din lille Verden paa Jorden,
Din Wis og Dine Børn, for hvem Du var den pyperlige
Familiefader? Jo!

„Til Enken sig et Ord, da Du dog ei kan trøste:

„Hvad Manden saet har, gid hun med sine høste!“

Dg med dette Dnske vender jeg mig til Dig, Du hendes
ældste og elskelige Søn! Du fra hvem denne lysende
Udsigt opklarer hendes Mørke: „Denne, han skal trøste
mig i min Kummer og mit Arbeide paa Jorden“. Bring
hende hiint Dnske med Dig herfra, ja! bring hende det
som siger langt mere, det guddommelige Erfarings Sprog
fra Bogernes Bog, og som aldrig svigter, og som skal
være det Afskeds Ord, hvormed jeg forlader Din forkla-
rede Faders Støv, Støvet af min Ungdoms og Mand-
doms Ben: „Jeg har været ung, og er bleven gammel,
„men jeg har endnu aldrig seet en Nersfærdig forladt, ei
„heller hans Sød, naar den søgte efter Brød“, eller,
om vi vilde omskrive Ordene med det gode gamle Qvad:

„Tro Herren vel,
„Gjør Ret og Skjel,
„Saa hjælpes Du og Dine
„Forlad Dig til,
„Gud aldrig vil
„Glaae Haanden ud af Sine“.

Amen.

Bergen 1828.

Trykt til Bedste for Hospitalslemmerne
hos Chr. Dahl, N. S.

35823